

Blanding af Politik og geistlig Virksomhed, saa maa han dog ikke lade os gaae mistroelige hvers fra med den Tro, at denne Tanke ikke kan blive frugtbringende paa rette Tid og Sted. Uden dette vil der komme en Forvirring i Folketirken, som vi ikke kunne ønske, da Folketirken i Grundloven staaer opstillet med et Navn, der skal betegne den store kristelige kirkelige Almeenhed, der til en given Tid er tilstede i Staten, og som Staten ikke kan ønske at see gaae fra hinanden og splittes ad. Statens Udvikling, forsaavidt den træder i Forhold til Kirken, maa altsaa gaae en Vej, der medfører, at der indenfor Folketirken kan bestaae den rette Frihed, der ikke skaber Sekter, en Vej, der ikke støder Mængden af Befolkningen ud af Folketirken, som man havde haabet paa skulle vedblive her i Landet at omfatte de fleste Underaatter. Dette tror jeg, er det Synspunkt, hvorfra vi her i den lovgivende Forsamling maa see denne Sag, og udover hvilket vi ikke skulle gaae. Fra det Dieblik af, da Sognebaandet er løst, og der altsaa er givet en offentlig Erklæring om, at der kan udenfor Sognene danne sig Menigheder, som have Ret til at søge, hvilken Sjælesørger de ville, indeholder — lad mig kun sige det ligefremt — den Bestemmelse, at det kun er mellem Sognepræster, man maa søge disse særlige Sjælesørgere, en Urimelighed, idet den Mand, der idag forlader sit Embede og af en eller anden hæderlig Grund hører op med at være Sognepræst, dog ligesuldt er viet Præst. Det vilde være underligt, om den hele Flok, der har samlet sig om ham, fordi den har den Overbeviisning, — om der er Grund dertil undersøger jeg ikke —, at han bedre passer til at hde dem den Sjælesorg, de ønske sig, end nogen Anden, ikke længer skalde, fordi denne Mand hører op at drive sin verdslige Haandtering ved Siden af sin geistlige Virksomhed, af ham kunne faae ydet den Hjælp, hvortil disse — jeg tillader mig at bruge Udtrykket, fordi det er gammelt og bibelsk — tørstige Sjæle trænge. Det er imidlertid ikke min Mening, — medens jeg dog skal udtale, at jeg i det Hele taget giver de Bestræbelser, der gaae i denne Retning, mit fuldkomne Medhold — at opmuntre Nogen til netop i dette Dieblik at drive disse

Bestræbelser til en praktisk Afgjørelse. Jeg ønsker ikke at forhindre dem, som personlig sætte Priis derpaa, fra at faae dette Lovforslag ud, saaledes som det foreligger, og jeg skalde snarere opfordre og tilskynde til at benytte den korte Tid, der er tilbage, af alle Kræfter — thi jeg holder den for en god Lov, som den er, — snarere end at see den falde sammen og blive til Intet. Derved, at dette Lovforslag kommer ud i sin nuværende Stikkelse, affæres man ikke fra at komme til Afgjørelse af dette vigtige Spørgsmaal, som ogsaa i den Henseende er langt betydeligere, forsaavidt det nemlig berører det egentlige kirkelige Gebeet, hvorpaa det er vanskeligt for os her at komme til at lovgive. Vi maae huske paa, at den kirkelige Indretning i Danmark — og her troer jeg netop at turde bruge Kongens Navn — er saaledes, at Kongen staaer i et ganske andet Forhold til Kirken end det, hvori han ibrigt staaer som constitutionel Konge i Landet, idet han nemlig skal være Medlem af Folketirken, og som Konge kun kan være den Øverste og — indtil en Organisme bringes istand — det styrende Medlem af Folketirken. Jeg sagde før, at jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem ikke vilde have lagt saa megen Vægt paa at kalde Ministeren „Kirkeminister“, istedetfor Cultusminister, og det fordi „Kirkeminister“ overmaade let kommer til at betyde Minister for een Kirke, medens „Cultusminister“ betyder Minister for alle Gudsdyrkelses her i Landet, et Slags Politimester for alle Gudsdyrkelses. Det er dette, Cultusministeren er, og han har nu den vanskelige Op-gave i kirkelig Henseende, saalænge ikke nogen kirkelig Organisme er tilstede, at fyldestgjøre den ikke lette Forbring, der bestaaer i at dele det Geistlige og det Verdslige imellem. Men han er ikke Kirkens Repræsentant, han er ligeoverfor Folketirken det Samme, som han er ligeoverfor Synagogen, eller ligeoverfor enhver anden berettiget Gudsdyrkelse her i Landet; de andre Gudsdyrkelses ere naturligtvis ogsaa berettigede, men de ere det i en fra Folketirken forskjellig Grad, og det er just det, han har at paasee, at dette ordnes paa den Maade, hvorpaa det skal ordnes. At dette skalde være overflødig, indtil vi faae en Kirkeforfatning, tror